

To my Dutch readers —

I just wanted to write you a quick note to thank you from the bottom of my heart for all of your support over the years. It has been such a joy to share my books with you, and I can't wait for you to read *Crescent City* in March 2020!

I'm keeping my fingers crossed that I'll be able to meet you in person one day. It would be a dream come true for me! ;)

Wishing you all the best,

A handwritten signature in cursive script, followed by a simple line drawing of a heart.

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon
De donkere kroon
Erfgenaam van vuur
Koningin van schaduw
Rijk van stormen
Toren van de dageraad
Koninkrijk van as

De Crescent City-serie:
Huis van Aarde & Bloed

SARAH J. MAAS

HUIS
VAN
AARDE
&
BLOED

DEEL 1 VAN DE
CRESCENT CITY-SERIE

ISBN 978-90-225-8940-3

ISBN 978-94-023-1454-0 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *House of Earth and Blood*

Vertaling: Valérie Janssen, Annemarie Lodewijk en Jet Matla

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio

Plattegrond: © Virginia Allyn

Zetwerk: Mat-zet bv, Huizen

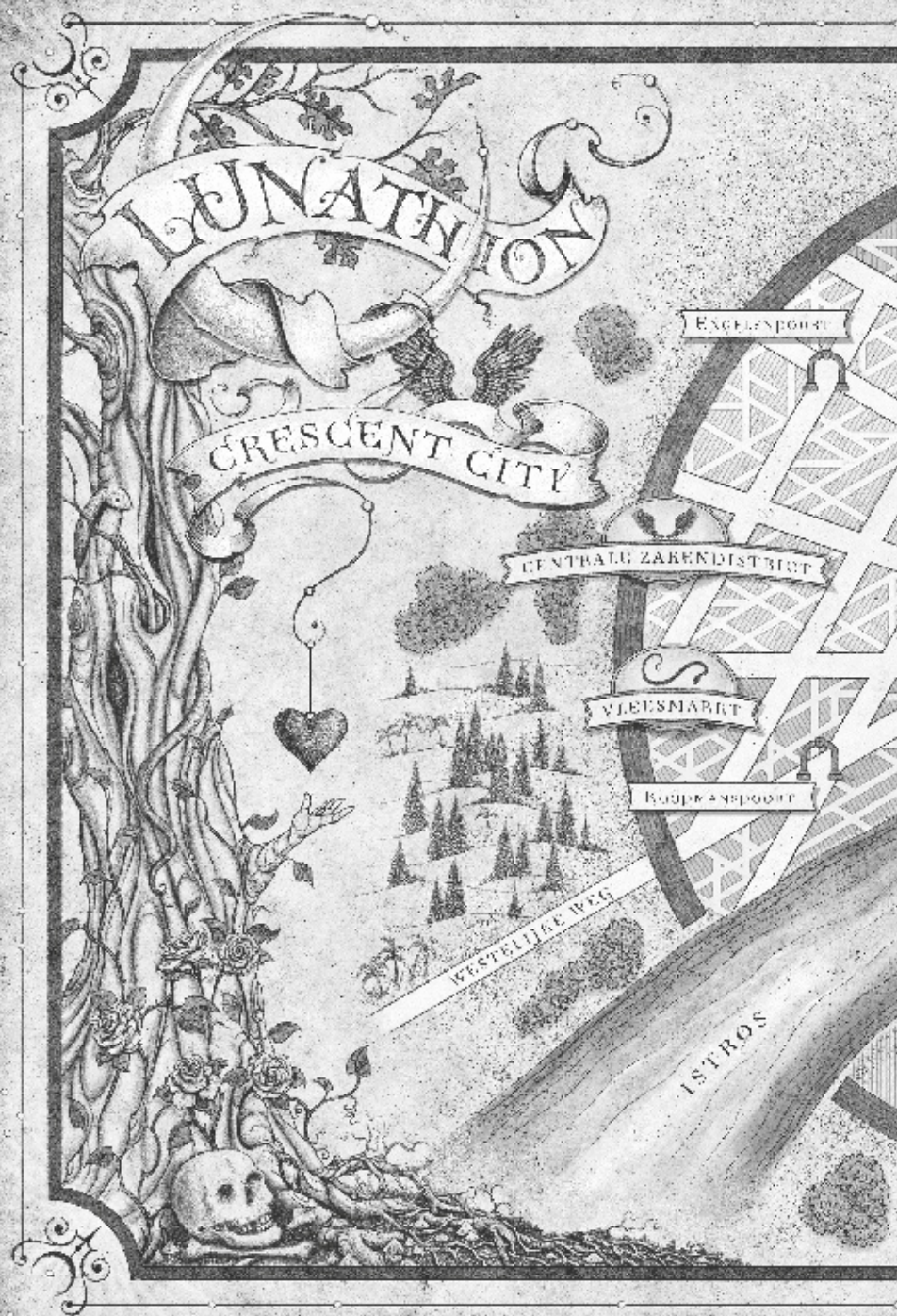
This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

© 2020 Sarah J. Maas

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Taran, de helderste ster aan mijn hemel

LUNATHION

CRESCENT CITY

EXCELENTPORT

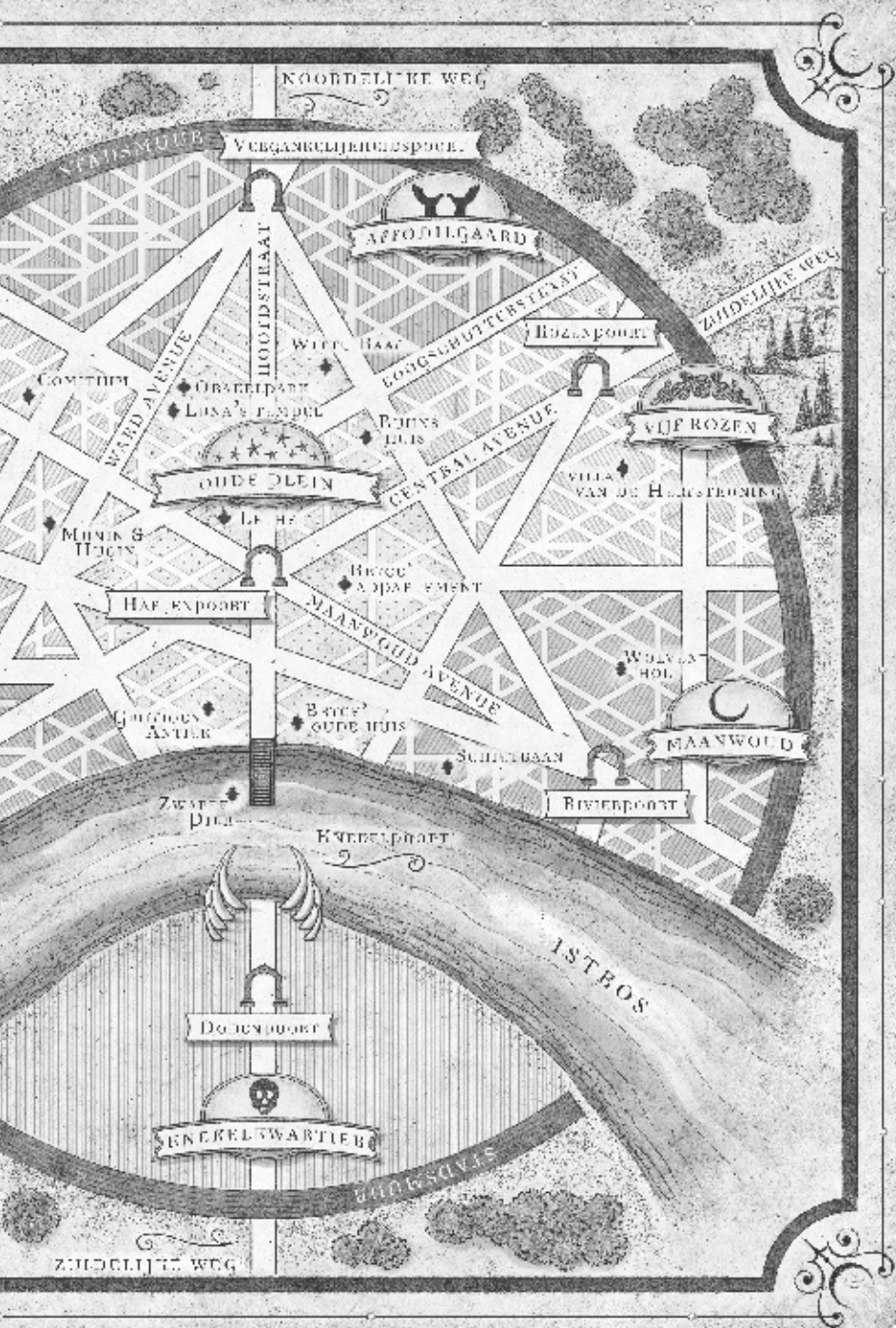
CENTRAL ZARENDISTRICT

VLEESMARKT

RUDEKAMPDORP

VESTELIJKE WEG

ISTROS

DE VIER HUIZEN VAN MIDGARD

Zoals verkondigd in 33 VT door de keizerlijke senaat in Eternal City

HUIS VAN AARDE EN BLOED

Gedaantewisselaars, mensen, heksen, gewone dieren en vele anderen die Cthona tot zich roept, en sommigen die zijn uitverkoren door
Luna

HUIS VAN LUCHT EN ADEM

Malakim (engelen), Fae, elementairen, elfjes* en degenen die gezegend zijn door Solas, evenals een enkeling die in de gunst staat
bij Luna

HUIS VAN VELE WATEREN

Riviergeesten, mer, waterwezens, nimfen, watergeesten, nøkks en anderen die Ogenas' bescherming genieten

HUIS VAN VUUR EN SCHADUW

Daemonaki, zielenjagers, schimmen, vampiers, draki, draken, necromancers en vele verdorven en onnoembare dingen die zelfs Urd niet kan aanschouwen

** De elfjes werden uit hun Huis gezet vanwege hun deelname aan de Val en worden nu als lagere wezens beschouwd, hoewel velen van hen dit weigeren te accepteren.*

I
DE VALLEI

Er stond een wolf voor de deur van de galerie.

Dat betekende dat het donderdag was, en als Bryce afhankelijk was van het komen en gaan van Danika om te weten welke dag het was, moest ze echt godverdomde moe zijn.

De zware metalen deur van Griffioen Antiek trilde onder de bonzende wolvenvuist. Bryce wist dat die vuist eindigde in metallic paars gelakte nagels die wel een manicure konden gebruiken. Een tel later gromde een vrouwenstem gedempt door het staal: ‘Hell en verdoemenis, doe eens open, B. Het is buiten bloedheet!’

Bryce bleef achter haar bureau in de bescheiden showroom van de galerie zitten en riep met een brede grijns de videobeelden van de camera bij de voordeur op. Ze streek een pluk van haar wijnrode haar achter een puntig oor en vroeg via de intercom: ‘Waarom ben je zo smerig? Je ziet eruit alsof je in een berg afval hebt lopen wroeten.’

‘Wat betekent “wroeten” verdomme nou weer?’ Danika hupte van haar ene voet op de andere en haar voorhoofd glom van het zweet. Ze veegde erover met een vieze hand en smeerde de zwarte vloeistof uit die erop was gespetterd.

‘Als je eens een boek opensloeg, zou je dat weten, Danika.’ Bryce verwelkomde deze onderbreking van een ochtend vol saaie research. Ze stond glimlachend op van achter het bureau. Omdat de galerie

geen buitenramen had, was de uitgebreide beveiligingsapparatuur de enige manier om te zien wie er aan de andere kant van de dikke muren stond. Zelfs met het scherpe gehoor van een half-Fae kon ze maar weinig achter de zware ijzeren deur onderscheiden, afgezien van zo nu en dan een dreunende vuist. De onopgesmukte zandstenen muren van het gebouw verhulden de modernste technische snufjes en fenomenale toverspreuken die de galerie operationeel hielden en de boeken in het archief beneden beschermden.

Alsof alleen al de gedachte aan de verdieping onder Bryce' hoge hakken haar had ontboden, vroeg een stemmetje achter de vijftien centimeter dikke metalen deur links van haar: 'Is dat Danika?'

'Ja, Lehabah.' Bryce legde een hand op de kruk van de voordeur. De betoveringen eromheen trilden zoemend tegen haar handpalm en glibberden als rook over haar sproetige, goudgebruinde huid. Ze onderging het knarsetandend, nog steeds niet gewend aan het gevoel, ook al werkte ze nu een jaar in de galerie.

Van achter de ogenschijnlijk eenvoudige metalen deur van het archief zei Lehabah waarschuwend: 'Jesiba wil haar hier niet hebben.'

'Jij wil haar hier zelf niet hebben,' verbeterde Bryce haar. Ze wierp met samengeknepen amberkleurige ogen een blik op de archiefdeur, waarachter het vuurelfe meeluisterde, zoals ze altijd deed wanneer er iemand voor de voordeur stond. 'Ga weer aan het werk.'

Lehabah gaf geen antwoord en was hopelijk op weg naar beneden om de boeken daar te bewaken. Bryce rolde met haar ogen en trok met een ruk de voordeur open. Haar gezicht werd onmiddellijk belaagd door de hitte, die zo droog was dat al het leven uit haar dreigde te worden gezogen. En de zomer was pas net begonnen.

Danika zag er niet alleen uit alsof ze in afval had lopen wroeten. Ze rook ook zo.

Plukjes van haar zilverblonde haar, dat gewoonlijk als een steile, zijdezachte waterval langs haar hoofd hing, ontsnapt krullend uit haar strakke, lange vlecht, en de violetkleurige, saffierblauwe en roze lokken ertussen zaten vol spetters van een of ander donker, olieachtig

goedje dat naar metaal en ammoniak stonk.

‘Kan het niet wat sneller?’ zei Danika chagrijnig. Ze beende met grote stappen de galerie in, zodat het zwaard dat op haar rug hing met elke stap op en neer deinde. Haar vlecht was verstrikt geraakt in het versleten leer van het handvat en toen ze voor het bureau bleef staan, wikkelde Bryce de vlecht ongevraagd los.

Ze was net op tijd klaar, want Danika’s slanke vingers maakten de gespen al los die de schede met daarin het zwaard dwars over de rug van haar versleten leren motorjack op hun plek hielden. ‘Ik moet deze hier een paar uur achterlaten,’ zei ze, terwijl ze het zwaard van haar rug haalde en naar de voorraadkast liep die aan de andere kant van de showroom achter een houten paneel stond.

Bryce leunde tegen de rand van het bureau, sloeg haar armen over elkaar en streek met haar vingers over de zwarte stretchstof van haar strakke jurk. ‘Je sporttas ligt hier al te walmen. Jesiba komt vanmiddag terug. Als die troep van jou hier dan nog ligt, gooit ze alles in de afvalcontainer.’

Dat was de lichtste Hellewraak die Jesiba Roga kon oproepen wanneer ze werd getergd.

Jesiba was een vierhonderd jaar oude tovenares die als heks was geboren, maar was gedeserteerd. Ze had zich aangesloten bij het Huis van Vuur en Schaduw en was nu alleen verantwoording verschuldigd aan de Onderkoning. Vuur en Schaduw was een logische keuze, want ze beschikte over een arsenaal aan toverspreuken dat niet onderdeed voor dat van welke tovenaar of necromancer uit de duisterste van alle Huizen dan ook. Ze stond erom bekend dat ze personen in dieren veranderde wanneer ze zich aan hen ergerde. Bryce had nooit durven vragen of de kleine dieren in de tientallen aquariums en terrariums altijd dieren waren geweest.

En Bryce deed haar best om haar nooit kwaad te maken. Maar echt veilig was je bij een Vanir nooit. Zelfs de minst machtige Vanir, een groep waartoe alle wezens in Midgard behoorden, behalve mensen en gewone dieren, konden dodelijk zijn.

‘Ik kom alles straks ophalen,’ beloofde Danika, terwijl ze op het verborgen paneel drukte om de kast te openen. Bryce had haar nu al drie keer gewaarschuwd dat de voorraadkast van de galerie niet haar persoonlijke locker was. Danika wierp telkens tegen dat de galerie, die zich in het hart van de wijk het Oude Plein bevond, centraler lag dan het Wolfenhol in het Maanwoud. En daarmee was alles gezegd.

De deur van de voorraadkast zwaaide open en Danika wapperde met een hand voor haar gezicht. ‘En dan durf je te beweren dat mijn sporttas stinkt?’ Ze duwde met de punt van haar zwarte laars tegen de slappe weekendtas met Bryce’ dansspullen, die tussen de zwabber en emmer ingeklemd zat. ‘Allemachtig, wanneer heb je die kleren voor het laatst gewassen?’

Bryce trok haar neus op toen de stank van oude schoenen en bezwete kleren haar bereikte. Oké, ze was twee dagen eerder inderdaad vergeten om haar maillot en sportpakje na de les mee naar huis te nemen om ze te wassen. Dat kwam voornamelijk doordat Danika haar een video had gestuurd van een hoopje pretkruid op het aanrecht in hun keuken, begeleid door muziek die uit de aftandse boombox bij de ramen golfde, met de opdracht om snel naar huis te komen. Dat had Bryce gedaan. Ze hadden zo veel gerookt dat de kans groot was dat Bryce nog steeds high was geweest toen ze de volgende ochtend op haar werk verscheen.

Er was echt geen andere verklaring te bedenken voor het feit dat het haar die dag tien minuten had gekost om een tweeregelige e-mail te typen. Letter voor letter.

‘Dat gaat je geen zak aan,’ zei Bryce. ‘Ik heb trouwens nog een apeltje met jou te schillen.’

Danika schoof de spullen in de kast opzij om ruimte te maken voor die van haarzelf. ‘Ik heb al gezegd dat het me speet dat ik dat restje noedels van je heb opgegeten. Ik zal vanavond nieuwe voor je kopen.’

‘Daar gaat het helemaal niet om, idioot, maar ook hiervoor geldt: je wordt bedankt, verdomme. Dat wilde ik vandaag voor de lunch eten.’ Danika grinnikte. ‘Die tatoeage doet Hellse pijn,’ klaagde Bryce. ‘Ik

kan niet eens tegen de rugleuning van mijn stoel leunen.’

Danika antwoordde zangerig: ‘De tatoeëerder heeft je gewaar-schuwd dat het een paar dagen gevoelig zou blijven.’

‘Ik was zo dronken dat ik mijn naam verkeerd heb gespeld op het toestemmingsformulier. Ik durf dus wel te stellen dat ik niet bepaald in staat was om te begrijpen wat “gevoelig” inhield.’ Danika had dezelfde tatoeage laten zetten met de tekst die nu over Bryce’ rug liep, maar zij was al helemaal genezen. Dat was een van de voordelen van het leven als volbloed Vanir: een korte herstelperiode in vergelijking met mensen, of een half-mens zoals Bryce.

Danika propte haar zwaard tussen de rommel in de kast. ‘Ik beloof dat ik je vanavond zal helpen om je pijnlijke rug te koelen. Als ik even mag douchen, ben ik over tien minuten weer weg.’

Het was niet ongebruikelijk dat haar vriendin in de galerie langskwam, zeker op donderdag, wanneer haar ochtendpatrouille een paar straten verderop afliep, maar ze had nog nooit eerder gebruikgemaakt van de volledig uitgeruste badkamer in het archief beneden. Bryce wees naar het vuil en vet. ‘Wat is dat voor viezigheid?’

Danika keek kwaad en haar hoekige gelaatstrekken verstrakten. ‘Ik heb een vechtende satyr en nachtsluiper uit elkaar moeten halen.’ Ze ontblootte vol afkeer haar witte tanden bij het zien van de zwarte smurrie op haar handen. ‘Drie keer raden wie van hen me met zijn sap heeft besproeid.’

Bryce snoof walgend en wees naar de deur van het archief. ‘De douche is daar. In de onderste la van het bureau liggen schone kleren.’

Danika klemde haar vuile vingers om de kruk van de deur naar het archief en trok eraan. Haar kaak verstrakte en de oudere tatoeage in haar nek, van een grijnzende gehoornde wolf die het symbool van de Duivelsroedel vormde, rimpelde van de inspanning.

Nee, niet vanwege de krachtsinspanning, besefte Bryce toen ze de stijve rug van Danika zag. Bryce gluurde naar de voorraadkast, waarvan Danika de deur had laten openstaan. Het zwaard, beroemd zowel in de hele stad als ver daarbuiten, leunde tegen de bezem en zwabber,

de eeuwenoude leren schede bijna volledig aan het oog onttrokken door een volle jerrycan benzine, die werd gebruikt om de elektrische generator achter het pand aan de praat te houden.

Bryce had zich altijd afgevraagd waarom Jesiba de ouderwetse generator toch bewaarde, tot de beginlichtstoring die de hele stad een week eerder in de greep had gehouden. Toen de stroomvoorziening het liet afweten, was de generator het enige geweest wat de mechanische sloten dichtield tijdens de daaropvolgende plunderingen, toen de griezels van de Vleesmarkt de voordeur van de galerie met tegenspreuken bombardeerden om door de bezweringen heen te breken.

Maar goed, het zwaard dat werd gedumpt in het kantoor. Danika die moest douchen. Haar stijve rug.

Bryce vroeg: ‘Heb je een vergadering met de stadshoofden?’

Het aantal keren dat Danika in de vijf jaar sinds hun kennismaking als eerstejaarsstudenten aan de Universiteit van Crescent City was opgeroepen voor een vergadering met de zeven personen die ze belangrijk genoeg achtte om zich voor te douchen en om te kleden, waren op de vingers van één hand te tellen. Wanneer Danika verslag uitbracht aan haar grootvader, de leider van de Valbaraanse wolven, en aan Sabine, haar moeder, droeg ze meestal haar leren jack, een spijkerbroek en een T-shirt van een vintage band dat toevallig schoon was.

Natuurlijk was Sabine daar altijd pijnlijk om, maar de alfa van de Sikkelmanroedel, de hoogste van de gedaantewisselaarsteams in de Auxiliaire gevechtseenheden van de stad, was altijd pijnlijk over alles wat Danika deed, en eigenlijk ook over wat Bryce deed.

Dat Sabine de opvolger van de wolvenleider van de Valbaraanse wolven was en al eeuwenlang de erfgename van haar bejaarde vader, of dat Danika officieel tweede in de lijn van opvolging was, deed er allemaal niet toe. Er werd namelijk al jarenlang gefluisterd dat Danika moest worden aangewezen als de opvolger van de leider en dat haar moeder moest worden overgeslagen. Bovendien had de oude wolf zijn zwaard aan zijn kleindochter gegeven, een familie-erfstuk dat hij al eeuwen geleden had beloofd op zijn sterfbed aan Sabine te zullen ge-

ven. Het zwaard had Danika op haar achttiende verjaardag geroepen, als gejangk in een met maanlicht overgoten nacht, zo had de wolvenleider zijn onverwachte besluit toegelicht.

Sabine was die vernedering nooit vergeten. Zeker niet nu Danika het zwaard overall mee naartoe nam, vooral als haar moeder erbij was.

Danika bleef even onder de grote boogpoort staan, bovenaan de met groen tapijt bedekte trap die naar het archief onder de galerie leidde, waar de echte schatten lagen, die dag en nacht door Lehabah werden bewaakt. Dat was de ware reden dat Danika, die aan de ucc geschiedenis had gestudeerd, zo vaak langskwam om rond te snuffelen tussen de eeuwenoude kunstvoorwerpen en boeken, ondanks Bryce' plagerige opmerking over haar leesgewoonten.

Danika draaide zich met een behoedzame blik in haar karamelkleurige ogen om. 'Philip Briggs komt vandaag vrij.'

Bryce keek geschrokken op. 'Wat?'

'Ze laten hem gaan vanwege een of andere godenverdomde vormfout. Iemand heeft het papierwerk verknald. We krijgen het hele verhaal te horen tijdens de vergadering.' Ze klemde haar smalle kaken op elkaar en de gloed van het beginlicht in de glazen houders in het trapsgat weerkaatste op haar vieze haar. 'Het is echt zo ontzettend klote.'

Bryce' maag verkrampde. De mensenopstand had zich beperkt tot de noordelijke delen van Pangera, het uitgestrekte gebied aan de overkant van de Haldrenzee, maar Philip Briggs had zijn best gedaan om de strijd naar Valbara te halen. 'De roedel en jij hebben hem nota bene in zijn eigen kleine bommenlaboratorium opgepakt.'

Danika tikte met haar gelaarsde voet op de groene vloerbedekking. 'Verdomde bureaucratische flauwekul.'

'Hij was van plan om een nachtclub op te blazen. Jullie hebben zijn gedetailleerd uitgewerkte beschrijving voor het opblazen van de Witte Raaf gevonden.' Aangezien het een van de populairste nachtclubs in de stad was, zou het dodental enorm zijn geweest. Briggs' eerdere bomaanslagen waren kleinschaliger geweest, maar niet minder dodelijk, en allemaal bedoeld om een oorlog te ontketenen tussen de men-

sen en de Vanir die vergelijkbaar was met de oorlog die in de koudere streken van Pangera woedde. Briggs had zijn doel overal rondgeba-
zuind: een internationaal conflict dat aan beide kanten miljoenen le-
vens zou eisen. Levens die onbelangrijk waren als dit de mensen de
mogelijkheid bood om degenen te verslaan die hen onderdrukten: de
langlevende Vanir met hun magische krachten en boven hen de Aste-
ri, die vanuit Eternal City in Pangera over de planeet Midgard heers-
ten.

Danika en de Duivelsroedel hadden het plan echter verijdeld. Ze
had Briggs en zijn belangrijkste aanhangers opgepakt, die allemaal
deel uitmaakten van de rebellengroep van Keres, en onschuldigen be-
schermd tegen hun fanatisme.

De Duivelsroedel was een eliteteam van gedaantewisselaars dat deel
uitmaakte van de Auxiliaire Eenheid van Crescent City en patrouil-
leerde in het Oude Plein om ervoor te zorgen dat dronken, handtaste-
lijke toeristen niet als dronken, handastelijke, dode toeristen eindig-
den wanneer ze de verkeerde persoon benaderden. Ook zorgde de
roedel ervoor dat de kroegen, cafés, concertzalen en winkels geen last
hadden van het uitschot dat de stad binnendrong. En dat types als
Briggs in de gevangenis belandden.

Het 33e keizerlijke legioen beweerde weliswaar hetzelfde te doen,
maar de engelen die de rangen van het beroemde privéleger van de
gouverneur opvulden, keken alleen maar woest en dreigden met Hell
en Verdoemenis als iemand lastig was.

‘Neem maar gerust van me aan dat ik tijdens die godenvergeten
vergadering duidelijk zal maken dat de vrijlating van Briggs onaan-
vaardbaar is,’ zei Danika over haar schouder, terwijl ze stampvoetend
de trap af liep.

Ze zou het doen ook. Al moest Danika het recht in Micah Domitus’
gezicht schreeuwen, ze zou zeggen wat ze te zeggen had. Er waren niet
veel wezens die de aartsengel van Crescent City kwaad durfden te ma-
ken, maar Danika zou geen seconde aarzelen. En aangezien alle zeven
stadshoofden bij de vergadering aanwezig zouden zijn, was de kans

groot dat dit ook daadwerkelijk zou gebeuren. Situaties escaleerden vrij snel wanneer ze allemaal in één ruimte bij elkaar waren, want ze konden elkaar niet uitstaan. Dit gold vooral voor de zes lagere hoofden in Crescent City, de metropool die vroeger Lunathion heette. Ieder hoofd had de leiding over een bepaald deel van de stad: de wolvenleider over het Maanwoud, de Herfstkoning van de Fae over de Vijf Rozen, de Onderkoning over het Knekelkwartier, de Adderkoningin over de Vleesmarkt, het orakel over het Oude Plein en de Rivierkoningin vertegenwoordigde het Huis van Vele Wateren en haar Blauwe Hof diep onder het blauwgroene oppervlak van de Istros, de rivier die door de stad liep. Ze verliet haar huis vrijwel nooit en was slechts zelden aanwezig.

De mensen in de Affodilgaard hadden geen hoofd. Geen plek aan de vergadertafel. Dat was een van de redenen dat Philip Briggs zo veel aanhangers had.

Micah, het hoofd van het Centrale Zakendistrict, stond boven hen. Naast zijn stadstitels was hij ook de aartsengel van Valbara. Heerser over het hele verrekte gebied, die alleen rekenschap hoefde af te leggen aan de zes Asteri in Eternal City, de hoofdstad en het kloppende hart van Pangera. Van de hele planeet Midgard. Als iemand ervoor kon zorgen dat Briggs in de gevangenis bleef, was hij het.

Danika was inmiddels aan de voet van de trap aangekomen, zo diep onder de galerie dat ze door de welving van het plafond aan het oog werd onttrokken. Bryce bleef nog even onder de boogpoort staan en hoorde Danika zeggen: ‘Ha, Syrinx.’ Het blijge gekef van de vijftien kilo wegende chimaera zweefde langs de trap omhoog.

Tot Bryce’ vreugde had Jesiba het lagere wezen twee maanden eerder gekocht. ‘Het is geen huisdier,’ had Jesiba haar gewaarschuwd. ‘Het is een duur, zeldzaam wezen dat speciaal is aangeschaft om Lehabah te helpen met het bewaken van deze boeken. Stoor hem dus niet bij het uitvoeren van zijn taken.’

Bryce had Jesiba nog niet verteld dat Syrinx meer belangstelling had voor eten, slapen en zich over zijn buik laten aaien dan voor het bewa-

ken van de boeken. Dat haar baas dat op elk moment met eigen ogen kon zien als ze de moeite zou nemen om de opnames te bekijken van de tientallen camera's in de bibliotheek deed er niet toe.

Danika merkte met duidelijk hoorbare spot in haar stem op: 'Heb je de bokkenpruik op, Lehabah?'

Het vuurelfje mopperde: 'Ik kan geen pruik dragen. En ook geen kleren. Dat gaat niet als je uit vuur bestaat, Danika.'

Danika grinnikte plagerig. Voordat Bryce kon besluiten of ze naar beneden zou gaan om als scheidsrechter op te treden in de strijd tussen het vuurelfje en de wolf ging de telefoon op haar bureau over. Ze dacht dat ze wel wist wie het was.

Bryce duwde haar hakken diep in de dikke vloerbedekking en stak een hand uit naar de telefoon voordat de voicemail aan kon springen, om zichzelf een preek van minstens vijf minuten te besparen. 'Hallo, Jesiba.'

Een prachtige, melodieuze vrouwenstem antwoordde: 'Zeg alsjeblieft tegen Danika Fendyr dat ik haar echt in een hagedis verander als ze de voorraadkast als haar privélocker blijft gebruiken.'

Tegen de tijd dat Danika weer in de showroom van de galerie verscheen, had Bryce een dreigend standje van Jesiba te verwerken gehad vanwege haar onkunde, een e-mailtje gelezen van een veeleisende klant die Bryce opdroeg met spoed het papierwerk te regelen voor de antieke urn die ze had gekocht, zodat ze deze tijdens haar cocktailparty op maandag aan haar al even veeleisende vriendinnen kon tonen, en twee berichtjes van leden van Danika's roedel beantwoord die wilden weten of hun alfa iemand ging vermoorden vanwege Briggs' vrijlating.

Nathalie, de nummer drie in de roedelhierarchie, had onomwonden gevraagd: *Is ze al over de rooie vanwege dat gezeik met Briggs?*

Connor Holstrom, de nummer twee in de roedelhierarchie, was iets voorzichtiger met wat hij de ether in slingerde. Er bestond altijd een kans op een lek. *Heb je Danika al gesproken?* vroeg hij alleen maar.

Terwijl Bryce bezig was een antwoord in te typen – *Ja. Laat het maar aan mij over.* – werd de ijzeren deur naar het archief dichtgeduwd door de klauw van een grijze wolf met de omvang van een klein paard. De nagels tikten tegen het metaal.

'Vond je mijn kleren echt zo lelijk?' vroeg Bryce, die opstond van haar stoel. In deze gedaante waren alleen Danika's karamelkleurige ogen hetzelfde, en die ogen waren ook het enige wat de pure dreiging

verzachtte die de wolf bij elke gracieuze stap in de richting van het bureau uitstraalde.

‘Ik heb ze heus wel aan, wees maar niet bang.’ Bij elk woord glinsterden de lange, vlijmscherpe hoektanden. Danika spitte haar harige oren en wierp een blik op de computer die was afgesloten en de schoudertas die Bryce op het bureau had gezet. ‘Ga je met me mee?’

‘Ik moet iets doen voor Jesiba.’ Bryce pakte de sleutelring met sleutels die de deuren openden die toegang gaven tot verschillende delen van haar leven. ‘Ze gunt me geen rust tot ik Luna’s hoorn heb gevonden. Alsof ik daar de afgelopen week niet voortdurend naar op zoek ben geweest.’

Danika gluurde naar een van de zichtbare beveiligingscamera’s in de showroom, achter een onthoofd beeld van een dansende faun dat tienduizend jaar oud was. Ze zwiepte één keer met haar borstelige staart. ‘Wat wil ze eigenlijk met dat ding?’

Bryce haalde haar schouders op. ‘Dat durf ik haar niet eens te vragen.’

Danika sloop naar de voordeur, voorzichtig om te voorkomen dat haar nagels vast kwamen te zitten in de vloerbedekking. ‘Ik geloof niet dat ze de hoorn uit pure onzelfzuchtigheid naar de tempel zal terugbrengen.’

‘Ik heb zo’n voorgevoel dat Jesiba de hoorn alleen terugbrengt als ze er iets voor terugkrijgt,’ zei Bryce. Ze liepen de stille straat in die vlak bij de Istros lag. De zon scheen onbarmhartig op de keitjes en Danika vormde een stevige muur van vacht en spieren tussen Bryce en de stoeprand.

De diefstal van de heilige hoorn tijdens de stroomstoring was het belangrijkste nieuws geweest tijdens de ramp: plundersaars hadden de duisternis als dekmantel gebruikt om in Luna’s tempel in te breken en het eeuwenoude Faerelikwie weg te grissen van de vaste plek op de schoot van de reusachtige, op een troon gezeten godin.

Aartsengel Micah had persoonlijk een flinke beloning uitgelooft voor informatie die zou leiden naar de terugkeer ervan en zwoer dat